

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U BANOVIĆIMA
Broj: 127 0 Rs 081219 24 Rs
Banovići, 05.12.2025. godine

Općinski sud u Banovićima, sudija Envera Kukić, u pravnoj stvari tužitelja S.B., sin I., iz B., ... , zastupanog po punomoćniku Šehić Ševkija, advokat iz Živinica, protiv tuženog RMU „Banovići“ DD Banovići, ul. Armije BiH br. 52, zastupan po punomoćnici M.H. – zaposlenici tuženog, radi naknade štete zbog tjelesne povrede i narušavanja zdravlja, vsp. 1.000,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, dana 05.12.2025. godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

Obavezuje se tuženi da tužitelju na ime materijalnog obeštećenja (rente) radi manje plaće koju ostvaruje na drugom radnom mjestu usljed povređivanja na radu i gubitka radne sposobnosti za period od 01.04.2023. godine pa do 30.04.2025. godine isplati novčani iznos od 6.426,10 KM, koji iznos je obračunat sa umanjenim porezom na dohodak od 10%, i to:

- za april 2023. godine iznos od 247,44 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2023. godine, pa do isplate,
- za maj 2023. godine iznos od 246,14 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2023. godine, pa do isplate,
- za juni 2023. godine iznos od 213,21 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2023. godine, pa do isplate,
- za juli 2023. godine iznos od 265,79 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2023. godine, pa do isplate,
- za avgust 2023. godine iznos od 246,29 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2023. godine, pa do isplate,
- za septembar 2023. godine iznos od 225,86 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2023. godine, pa do isplate,
- za oktobar 2023. godine iznos od 258,62 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2023. godine, pa do isplate,
- za novembar 2023. godine iznos od 225,11 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2024. godine, pa do isplate,
- za decembar 2023. godine iznos od 196,23 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2024. godine, pa do isplate,
- za januar 2024. godine iznos od 237,47 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2024. godine, pa do isplate,
- za februar 2024. godine iznos od 237,35 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2024. godine, pa do isplate,
- za mart 2024. godine iznos od 254,38 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2024. godine, pa do isplate,
- za april 2024. godine iznos od 237,16 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2024. godine, pa do isplate,
- za maj 2024. godine iznos od 255,81 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2024. godine, pa do isplate,

- za juni 2024. godine iznos od 284,73 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2024. godine, pa do isplate,
- za juli 2024. godine iznos od 187,65 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2024. godine, pa do isplate,
- za avgust 2024. godine iznos od 249,04 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2024. godine, pa do isplate,
- za septembar 2024. godine iznos od 281,12 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2024. godine, pa do isplate,
- za oktobar 2024. godine iznos od 261,90 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2024. godine, pa do isplate,
- za novembar 2024. godine iznos od 382,99 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2025. godine, pa do isplate,
- za decembar 2024. godine iznos od 358,62 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2025. godine, pa do isplate,
- za januar 2025. godine iznos od 278,35 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2025. godine, pa do isplate,
- za februar 2025. godine iznos od 186,96 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2025. godine, pa do isplate,
- za mart 2025. godine iznos od 308,79 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2025. godine, pa do isplate,
- za april 2025. godine iznos od 299,07 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2025. godine, pa do isplate.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.860,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostepene presude, pa do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana presuđenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je, putem punomoćnika, ovom sudu dana 07.06.2024. godine podnio tužbu protiv tuženog radi naknade materijalne štete zbog tjelesne povrede i narušavanja zdravlja. U tužbi i tokom postupka se navodi da je tužitelj tokom 2019. godine kod tuženog obavljao poslove i radne zadatke rukovaoca postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja, da je dana 15.02.2019. godine raspoređen da vrši čišćenje radilišta na presipnoj rini sa GT 138 na 140 i VS 139, kojom prilikom je propao kroz neoznačeni ili fizički neobezbijeden otvor na transportnom putu, kojom prilikom je zadobio tjelesne povrede koje su uticale na njegovu i životnu, ali radnu sposobnost, zbog čega mu je utvrđena invalidnost II kategorije i priznato pravo na raspoređivanje, odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem poslu koji ne iziskuje veću spretnost i snagu desne ruke, kao i pravo na odgovarajuću naknadu počev od 30.09.2021. godine. U vrijeme povređivanja tužilac je bio raspoređen na poslove i radne zadatke rukovaoca postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja, ali nakon donošenja rješenja kojim je kod njega utvrđena invalidnost II kategorije više puta je raspoređivan na radna mjesta, da bi 23.03.2023. godine bio zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme po kojem je tužitelj raspoređen na obavljanje poslova i radnih zadataka pomoćni radnik u arhivi. Dakle, nesporne su činjenice da je tužitelj usljed zadobivene povrede na radu proglašen invalidom II kategorije i da nije sposoban za obavljanje poslova koje je obavljao prije povređivanja, te da od trenutka nastanka invalidnosti ima pravo na naknadu plate po odredbama Zakona o penzijsko-invalidskom osiguranju F BiH, kao i da mu je utvrđen novčani iznos na ime te naknade. Usljed povređivanja kod tužitelja je utvrđena

djelimična nesposobnost za rad, zbog čega nije u mogućnosti obavljati postove koje je obavljao u momentu povređivanja, a nema nikakvu mogućnost daljeg napredovanja, usavršavanja i razvijanja, zbog čega u odnosu na uporedne uposlenike, radne kolege, prima znatno manji novčani iznos na ime naknade plate. Tužitelj smatra da je tuženi isključivo odgovoran za nastali štetni događaj, pozivajući se pri tome na odredbu člana 195. Zakona o obligacionim odnosima, pa shodno naprijed navedenom tužbom potražuje isplatu materijalnog obeštećenja (rente) radi manje plaće koju ostvaruje na drugom radnom mjestu usljed povređivanja na radu i gubitka radne sposobnosti za period od 01.04.2023. do 31.05.2024. godine, predlaže da sud nakon provedenog postupka i izvedenih dokaza donese presudu kojom će obavezati tuženog da mu na ime materijalnog obeštećenja (rente) radi manje plaće koju ostvaruje na drugom radnom mjestu usljed povređivanja na radu i gubitka radne sposobnosti za period od 01.04.2023. do 31.05.2024. godine isplati novčani iznos od 1.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na svaki dospelji a neisplaćeni novčani iznos od dana dospijeća, pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostepene presude pa do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana presuđenja pod prijetnjom izvršenja. Na pripremnom ročištu održanom dana 08.09.2025. godine punomoćnik tužitelja je preinačio tužbu u dijelu utuženog perioda, obzirom da je od podnošenja tužbe do održavanja ročišta proteklo nekoliko mjeseci, te je isti proširio do 30.04.2025.godine, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja ostao neizmijenjen. Tokom daljeg postupka ostao je kod navoda i tvrdnji iznijetih u tužbi i na pripremnom ročištu, a na ročištu za glavnu raspravu izvršio je preinačenje tužbenog zahtjeva na način bliže opisan u izreci presude, a shodno Nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Berkovac Nevrese, u kojem je vještak obračun razlike plaće tužitelja izvršila prema ostvarenim plaćama uporednih radnika. U završnom izlaganju je predložio da sud u cijelosti usvoji preinačeni tužbeni zahtjev tužitelja, jer je tužitelj tokom postupka izvedenim dokazima dokazao osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Potražuje troškove postupka.

U odgovoru na tužbu tuženi u cijelosti osporava osnov i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, ističe da je zbog nesreće na poslu koju je pretrpio tužitelj dana 15.02.2019. godine obavljajući poslove „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“, izdata Prijava o nesreći na poslu broj: 337/19 od 28.02.2019. godine, da se tužitelj Zahtjevom, broj: 8432 od 29.05.2020. godine, obratio tuženom u vezi novčane naknade zbog te povrede na radu, da je Komisija za utvrđivanje prava na novčanu naknadu dana 09.07.2020. godine razmatrala zahtjev tužitelja i po istom donijela odluku da je za povredu koja se dogodila dana 15.02.2019. godine odgovoran radnik S.B. 90, a tuženi 10%, da je na osnovu navedenog sklopljena Vansudska nagodba broj: 11583/20 od 24.07.2020. godine o isplati nematerijalne štete u iznosu od 2.000 KM, koja je i isplaćena tužitelju. Navode tužitelja o odgovornosti tuženog za nastanak štetnog događaja smatra neosnovanim obzirom da je tužitelj sa tuženim sklopio vansudsku nagodbu po tom osnovu, u kojoj je utvrđena odgovornost obje strane u nastanku štetnog događaja, pa imajući u vidu navedeno tuženi smatra neosnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, ističe da se pred ovim sudom po pitanju povrede tužitelja od 15.02.2019. godine vodi postupak u predmetu broj: 127 0 Rs 080696 23 Rs, u kojem predmetu je dana 19.06.2024. godine donesena Presuda na koju je tužitelj izjavio žalbu, te zbog ekonomičnosti postupka predlaže prekid postupka, obzirom da bi eventualno preinačenje presude od strane drugostepenog suda uticalo na konačno rješavanje sporova. Imajući u vidu navedeno tuženi smatra da nema njegovog doprinosa u predmetnoj povredi, te smatra da postoji osnov za oslobađanje od odgovornosti tuženog

primjenom člana 177. Zakona o obligacionim odnosima. U toku postupka nakon što je donijeto rješenje o nastavku postupka poslije donošenja presude Kantonalnog suda na po presudi ovog suda broj 127 0 Rs 080696 23 Rs od 19.06.2024. godine, punomoćnica tuženog je ostala kod navoda datih u odgovoru na tužbu i navoda datih tokom postupka, a u završnom izlaganju je predložila da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja obzirom da tužitelj tokom postupka nije dokazao osnov odgovornosti tuženog za štetu ili rentu koju tužitelj potražuje, a da je za dokazivanje odgovornosti nastupila zastara prema Zakonu o obligacionim odnosima. Potražuje troškove postupka koji se odnose na vještačenje.

U toku postupka na glavnoj raspravi provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: "[...]", pa je sud na osnovu ovako provedenih dokaza, cijeneći ih u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH" broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), donio odluku kao u dispozitivu Presude iz sljedećih razloga:

Iz Prijave o nesreći na poslu, br. 337/19 od 28.02.2019. godine, proizilazi da je dana 15.02.2019.godine tužitelj prijavio povredu na poslu, da je u trenutku kada se dogodila povreda bio raspoređen da čisti radilište na presipnoj rini sa GT 138 na 140 i VS 139, da je kao izvor povrede kontatovan – otvoren poklopac za pregled presipne rine GT 138/140, da je kao uzrok povrede konstatovano – nevođenje kontrole mjera zaštite na radu od strane nadzornog osoblja, da je u koloni „kratak opis nesreće“ evidentirano da je na osnovu prikupljenih izjava i sprovedenih istražnih radnji komisija zaključila da je do povrede došlo dok je radnik obavljajući redovne radne operacije na pogonskoj stanici GT 138, gdje je zbog čišćenja radilišta podignut poklopac za pregledanje presipne rine, propao kroz neoznačeni ili fizički neobezbjedeći otvor 60x60cm na transportnom putu, te povrijedio glavu, desnu ruku i desnu nogu.

Uvidom u Rješenje FZ PIO/MIO Mostar – KAS Tuzla, br. FZ6/2/1-31-2-27643/21 od 12.05.2022. godine, sud je utvrdio da se S.B. iz B., zaposleniku RMU „Banovići“ DD, kod kojeg postoji II kategorija invalidnosti-promijenjena radna sposobnost zbog povrede na radu, priznaje pravo na raspoređivanje, odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem radnom mjestu koje ne iziskuje veću spretnost i snagu desne ruke, kao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 30.09.2021. godine, te da prava po ovom rješenju osiguraniku obezbjeđuje poslodavac kod kojeg je radio u vrijeme nastanka invalidnosti.

Iz Ugovora o radu, broj: 5446/23 od 23.03.2023. godine, proizilazi da je tužitelj raspoređen na poslove i radne zadatke „Pomoćni radnik u arhivi“ u Organizacionoj jedinici „Direkcija“ – Opšti, pravni i kadrovski sektor – Služba za opšte poslove.

Iz Rješenja o visini naknade plaće zbog manje plaće na drugom odgovarajućem radnom mjestu, broj: 4295/24 od 14.03.2024. godine i broj: 8008/23 od 04.05.2023. godine; proizilazi da je tuženi utvrđivao visinu naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu tužitelju i istom u utvrđenim iznosima isplaćivao.

Uvidom u djelimično pravosnažnu Presudu Općinskog suda u Banovićima, broj 127 0 Rs 080696 23 Rs od 19.06.2024. godine, utvrđeno je da je istom djelimično usvojen tužbeni zahtjev tužitelja S.B., te obavezan tuženi da mu na ime materijalnog obeštećenja (rente) radi manje plaće koju ostvaruje na drugom radnom mjestu usljed povređivanja na radu i gubitka radne sposobnosti za period od 01.10.2021. godine, pa

do 31.03.2023. godine isplati novčani iznos od 267,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na svaki dospelji a neisplaćeni novčani iznos od dana dospijeca, pa do isplate, stavom II tužbeni zahtjev tužitelja preko dosuđenog iznosa do ukupno potraživanog iznosa od 2.670,02 KM odbijen je kao neosnovan. Stavom III navedene presude obavezan je tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 99,04 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostepene presude, pa do isplate, a stavom IV tužbeni zahtjev tužitelja preko dosuđenog iznosa do ukupno potraživanog iznosa na ime troškova postupka od 920,00 KM, odbijen je kao neosnovan. Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli, br. 127 0 Rs 080696 24 Rsž od 14.08.2025. godine, uvažena je žalba tužitelja na navedenu presudu ovog suda, prvostepena presuda je u stavu II i IV izreke ukinuta i predmet je vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Uvidom u Vansudsku nagodbu, br. 11583/20 od 24.07.2020. godine, sud utvrđuje da je predmet iste bila isplata novčane naknade na ime nematerijalne štete radniku S.B. zbog povrede na radu koja se dogodila dana 15.02.2019. godine, da su se stranke usaglasile da je odgovornost za povredu na radu čini 90% odgovornost radnika, a 10% odgovornost RMU „Banovići“ DD Banovići, da se RMU „Banovići“ DD Banovići obavezuje na ime naknade nematerijalne štete isplatiti radniku S.B. iznos od 2.000,00 KM, da je potpisivanjem vansudske nagodbe radnik S.B. suglasan sa iznosom novčane naknade, kao i da mu je isplatom navedenog iznosa u potpunosti namirena šteta zbog povrede na radu, te da je suglasan da neće pokrenuti spor po istom osnovu putem suda, niti pobijati vansudsku nagodbu iz bilo kojeg razloga.

Tokom postupka između parničnih stranaka je nesporno, a što je sud utvrdio i iz gore nabrojanih materijalnih dokaza, da je tužitelj zaposlenik tuženog, da je dana 15.02.2019. godine doživio povredu na radu obavljajući poslove „rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“, da je Rješenjem FZ PIO/ MIO Mostar od 12.05.2022. godine tužitelju kao invalidu II kategorije invalidnosti priznato pravo na raspoređivanje, odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem radnom mjestu koje ne iziskuje veću spretnost i snagu desne ruke, kao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 30.09.2021. godine zbog povrede na radu. Također je nesporno među parničnim strankama da je tuženi tužitelju vršio isplatu naknade plaće po Rješenjima o visini naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu od 04.05.2023. godine i 14.03.2024. godine tj. u utuženom periodu a shodno gore navedenoj vansudskoj nagodbi kojom je utvrđena odgovornost tuženog za štetu u omjeru od 10% u odnosu na tužitelja kojom je utvrđen doprinos od 90%.

Ono što je sporno između parničnih stranaka jeste osnov tužbenog zahtjeva a samim tim i visina istog. Naime tuženi tvrdi da tužitelju isplaćuje pripadajući iznos naknade plaće shodno zaključenoj van sudskoj nagodbi (br. 11583/20 od 24.07.2020. godine), kojom nagodbom je utvrđena odgovornost tuženog u omjeru od 10% u odnosu na tužitelja čija odgovornost u nastanku štete je utvrđena u omjeru od 90%.

S druge strane tužitelj smatra da mu tuženi ne isplaćuje naknadu materijalne štete u visini koja mu pripada tj. razliku između plaće koju ostvaruje na drugom radnom mjestu na koje je raspoređen usljed povređivanja u odnosu na radno mjesto koje je obaljšao prije povrede na radu, bez obzira na zaključenu vansudsku nagodbu.

Ocjena je suda da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan i da se ovaj sporni odnos ima razriješiti primjenom člana 195. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ br. 29/78, 39/85 i 57/89; Službeni list FBiH br. 2/92 i 13/93; Sl. Novine FBiH br. 29/03 i 42/11 – u daljem tekstu ZOO-a) a u vezi sa članom 154., 173. i 174. ZOO-a, (objektivna odgovornost) kojom odredbom člana 195. je propisano da ako povrijeđeni zbog potpune ili djelimične nesposobnosti za rad gubi zaradu ili su mu potrebe trajno povećane, ili su mogućnosti njegovog daljeg razvijanja i napredovanja uništene ili smanjene, odgovorno lice dužno je plaćati povrijeđenom određenu novčanu rentu kao naknadu za tu štetu.

Po ocjeni suda zahtjev tužitelja je osnovan, odnosno nesporno je da je tuženi dužan isplaćivati tužitelju kao invalidu II kategorije razliku između plaće koju je ostvarivao prije povređivanja i radnog mjesta na koje je raspoređen nakon utvrđene invalidnosti jer je njegova odgovornost objektivna.

Prije svega nesporno je da su tužitelj i tuženi povodom štetnog događaja u kojem je tužitelj pretrpio povredu zaključili vansudsku nagodbu vadi naknade nematerijalne štete kojom su utvrdili i omjer odgovornosti tužitelja od 90% u odnosu na tuženog čija je odgovornost utvrđena od 10% koja vansudska nagodba shodno odredbi člana 12. ZPP-a FBiH ne veže ovaj sud u konkretnoj pravnoj stvari, pa imajući u vidu da je nesporno da je odgovornost tuženog objektivna to je tuženi bio u obavezi da tokom ovog postupka izvede dokaze kojim bi se oslobodio djelimično ili u potpunosti svoje odgovornosti za isplatu materijalne štete shodno odredbi člana 177. ZOO-a, jer ne spori da stoji njegova odgovornost za štetu koju tužitelj trpi (10%). Osim toga, sudska praksa je stala na stanovište da se oštećeni može punovažno u vansudskoj nagodbi odreći samo one štete (potraživanja) koja je bila poznata ili je po redovnom toku stvari bila predvidiva u momentu zaključenja vansudske nagodbe i zasniva se na načelu, slobode ugovaranja, savjesnosti i poštenja (član 12 ZOO-a) što znači da su strane pri zaključenju vansudske nagodbe morale biti svjesne svih relevantnih činjenica koje utiču na obim obaveza i prava, a u konkretnom slučaju iz vansudske nagodbe ne proizilazi da je tužitelj istu zaključio i za materijalnu štetu odnosno da mu je tuženi kao druga ugovorna strana prezentovao podatke da se ista odnosi i na isplatu eventualne naknade materijalne štete tj. razlike plate ukoliko se utvrdi da isti nije u mogućnosti obavljati svoje poslove, što u momentu zaključenja vansudske nagodbe nije znao, jer je tek donošenjem rješenja PIO /MIO Administrativna služba Tuzla broj FZ6/2/1-31-2-27643/21 od 12.05.2022. godine, tj. nakon zaključenja nagodbe tužitelj saznao da neće moći obavljati svoje poslove koje je obavljao u vrijeme povređivanja odnosno da će biti raspoređen na drugo radno mjesto na kojem će ostvarivati manju zaradu u odnosu na radno mjesto na kojem je pretrpio povredu na radu. U konačnom ni sam tuženi nije mogao znati da će tužitelj trpjeti štetu odnosno biti raspoređen na druge poslove i zadatke imajući u vidu činjenicu da je to u isključivoj nadležnosti PIO/MIO jer se radi o pitanju koje se rješava u upravnom postupku. Također valja istaći da je sudska praksa stala na stanovište ukoliko se pri zaključenju vansudske nagodbe ispostavi da je šteta veća nego što se mislilo tj. zbog naknadnog gubitka zarade ili dr. nema valjanog odricanja jer predmet toga odricanja nije bio poznat niti predvidiv, da su tipični slučajevi u sudskoj praksi upravo naknade gubitka zarade, koji ishod očito nije tužitelj mogao predvidjeti pa isti ima pravo da zahtjeva cjelokupnu naknadu materijalne štete (rente) u vidu razlike plate između radnog mjesta koje je obavljao u momentu povrede i sadašnjeg radnog mjesta na koje je raspoređen.

Na okolnosti visine štete zbog manje obračunate plaće i izgubljene zarade izveden je dokaz vještačenja po vještaku Berkovac Nevresi iz Kladnja. Iz pismenog nalaza i mišljenja vještaka od 15.10.2025. godine slijedi da je isti sačinjen na osnovu materijalnih dokaza u spisu i dokaza pribavljenih od strane tuženog, da je vještak uvidom u iste utvrdila da je po Ugovoru o radu od 12.04.2018.godine tužitelj raspoređen na radno mjesto „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“; da je radeći na tim poslovima povrijeđen dana 15.02.2019.godine; da je Rješenjem Federalnog zavoda za penzijsko/ mirovinsko i invalidsko osiguranje Mostar - Kantonalna administrativna služba za Tuzlanski kanton, broj FZ6/2/1-31—2-27643/21 od 12.05.2022.godine, tužitelju kao invalidu II kategorije invalidnosti u radnom odnosu kod tuženog priznato pravo na raspoređivanje-pravo na zaposlenje na drugom odgovarajućem poslu, kao i pravo na odgovarajuću naknadu plaće počev od 30.09.2021. godine; da je po osnovu Vansudske nagodbe broj 11583/20 od 24.07.2020. godine tužitelju dana 04.08.2020. godine isplaćena novčana naknada na ime nematerijalne štete zbog povrede na radu u iznosu od 2.000,00KM; da su se tom Vansudskom nagodbom stranke usaglasile da odgovornost za povredu na radu čini 90% odgovornost radnika a 10% odgovornost RMU "Banovići" d.d. Banovići; da je tuženi Odlukom, broj 5445/23 od 23.03.2023.godine, otkazao tužitelju Ugovor o radu broj 5647/18 od 12.04.2018.godine, te da je po Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme, broj 5446/23 Od 23.03.2023. godine, tužitelj raspoređen na radno mjesto „Pomoćni radnik u arhivi“ u OJ "Direkcija"-Opšti, pravni i kadrovski poslovi, sa danom primjene od 24.03.2023. godine; da se Rješenjem o visini naknade plaće na drugom radnom mjestu, broj 8008/23 od 04.05.2023. godine, tužitelju utvrđuje polazna satnica za naknadu plaće na drugom radnom mjestu u iznosu od 4,91 KM za period 24.03.2023do 31.12.2023.godine; da se Rješenjem o visini naknade plaće na drugom radnom mjestu broj 4295/24 od 14.03.2024. godine tužitelju utvrđuje polazna satnica za naknadu plaće na drugom radnom mjestu u iznosu od 5,10 KM za period 01.01.2024 do 31.12.2024.godine. Vještak dalje konstatuje da je punomoćnik tužitelja kao uporedne radnike predložio sve zaposlene tuženog koji su zaposleni na radnom mjestu „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“, dok je punomoćnik tuženog kao uporedne radnike predložio M.H., A.U. i Dž. D., koji su zaposleni na radnom mjestu „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“, da se tuženi na zahtjev vještaka da se dostave podaci za sve zaposlene tuženog koji su zaposleni na radnom mjestu „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje rovnog uglja“ za utuženi period tuženi se izjasnio da nema drugih radnika osim onih koji su predloženi od strane punomoćnika tuženog, te su vještaku dostavljeni ugovori o radu za M.H., A.U. i Dž. D.. Po izvršenom uvidu u dostavljenu dokumentaciju, po zadatku tužitelja i po zadatku tuženog, vještak je **dala mišljenje**:

- za period od 01.04.2023. do 30.04.2025. godine postoji razlika između plaće koju je primio tužitelj i prosječne plaće uporednih radnika, manje je isplaćeno 7.140,10KM, a obzirom na nalog tuženog da prilikom obračuna vještak uzme u obzir utvrđeni doprinos tužitelja (90%) i tuženog (10%) u nastanku štetnog događaja utvrdila je da je 90% od razlike 6.426,09KM, a 10% je 714,01 KM;
- za period 01.04.2023. do 31.12.2023. godine postoji razlika, manje je isplaćeno 2.360,80 KM, a obzirom na nalog tuženog da prilikom obračuna vještak uzme u obzir utvrđeni doprinos tužitelja (90%) i tuženog (10%) u nastanku štetnog događaja utvrdila je da je 90% od razlike 2.124,72KM, a 10% je 236,08 KM,
- za period 01.01.2024.do 31.12.2024. godine postoji razlika, manje je isplaćeno 3.586,90KM, a obzirom na nalog tuženog da prilikom obračuna vještak uzme u obzir utvrđeni doprinos tužitelja (90%) i tuženog (10%) u nastanku štetnog događaja utvrdila je da je 90% od razlike je 3.228,21 KM, a 10% je 358,69KM,

- za period 01.01.2025. od 30.04.2025. godine postoji razlika, manje je isplaćeno 1.192,40 KM, a obzirom na nalog tuženog da prilikom obračuna vještak uzme u obzir utvrđeni doprinos tužitelja (90%) i tuženog (10%) u nastanku štetnog događaja utvrdila je da je 90% od razlike je 1.073,16KM, a 10% je 119,24KM.

Sud je Nalaz i mišljenje vještaka ocijenio kao stručan i objektivan, te je istom u cijelosti poklonio vjeru, pri tome cijeneći da punomoćnik tužitelja nije imao prigovora na nalaz vještaka, a punomoćnica tuženog se izjasnila da nalazu i mišljenju vještaka ne prigovara u obračunskom smislu, ali da osporava obračun po prijedlogu tužitelja iz razloga što je isti u suprotnosti sa utvrđenom odgovornošću za nastanak povrede koja je osnov za potraživanje naknade materijalne štete (rente).

Shodno naprijed navedenom, utvrđenje suda da je tuženi odgovoran za predmetnu štetu koju tužitelj trpi, to je obavezao tuženog da tužitelju na ime naknade štete zbog manje obračunate plaće u odnosu na obračunatu i isplaćenu plaću uporednih zaposlenika na poslovima „Rukovaoc postrojenja za bunkerisanje uglja“ isplati za utuženi period 01.04.2023. do 30.04.2025. godine u mjesečnim iznosima koji su bliže navedeni u izreci presude, koju visinu je utvrdio na osnovu Nalaza i mišljenja vještaka ekonomsko finansijske struke (u varijanti koju je predložio punomoćnik tužitelja), sve temeljem odredbe člana 195. ZOO-a u vezi sa članom 154., 173. i 174. istog zakonskog propisa.

Sud je ocijenio bez osnova pozivanje tuženog da se tužitelj saglasio sa vansudskom nagodbom da neće pokretati spor po istom osnovu putem suda niti pobijati nagodbu iz bilo kojeg razloga imajući u vidu naprijed navedeno utvrđenje suda vezano za vansudsku nagodbu za koju sud nije vezan u parničnom postupku kao i činjenicu da je odgovornost tuženog objektivna.

Također je sud ocijenio neosnovanim istaknuti prigovor zastare potraživanja shodno odredbi člana 376. ZOO-a jer se tužiteljevo potraživanje materijalne štete odnosi na period od aprila 2023. godine, dok je za potraživanje za period od oktobra 2021. godine pa do aprila 2023. godine potraživao u predmetu ovog suda broj: 127 0 Rs 080696 23 Rs po tužbi zaprimljenoj u ovaj sud dana 28.12.2023. godine, shodno čemu nije protekao ni trogodišnji niti petogodišnji rok zastare potraživanja po ovom osnovu, pri tome imajući u vidu da je tužitelju invalidnost druge kategorije utvrđena dana 12.05.2022. godine po rješenju PIO/MIO Administrativna služba za Tuzlanski kanton kada je i saznao za invalidnost druge kategorije – promijenjenu radnu sposobnost zbog povrede na radu kao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 30.09.2021. godine.

Imajući u vidu sve naprijed iznijeto to je sud i odlučio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan a temeljem odredbe člana 154., 173., 174. i 195. ZOO-a.

Sud je tužitelju na dosuđene plaće dosudio i zakonske zatezne kamate shodno odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima i člana 324. Zakona o obligacionim odnosima, po dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku FBiH i Tarife o nagradama i naknadama za rad advokata („Službene novine FBiH“, br. 22/04 i 43/25). Troškovi se s obzirom na vrijednost spora od 1.000,00 KM, odnose na troškove na sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu koje je održano dana 29.10.2024. godine u iznosu

od 240,00 KM, pristup na odgođeno pripremno ročište dana 06.05.2025. godine u iznosu od 60,00 KM, u skladu sa članom 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadama za rad advokata („Službene novine F BiH“, br. 22/04), za zastupanje na pripremnom ročištu koje je održano dana 08.09.2025. godine u iznosu od 448,00 KM, te za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 05.11.2025. godine u iznosu od 672,00 KM (povećan tužbeni zahtjev), u skladu sa članom 15. i 17. Tarife o nagradama i naknadama za rad advokata („Službene novine F BiH“, br. 43/25), što ukupno iznosi 1.660,00 KM. Tužitelj je imao i troškove vještačenja u iznosu od 200,00 KM tako da ukupni troškovi iznose 1.860,00 KM, koje je tuženi dužan naknaditi tužitelju.

S U D I J A
Envera Kukić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Kantonalnom sudu Tuzla u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka.